

'EEN ZINDEREND
SENSUELE THRILLER.'

— Els Roes, thrillerrecensent
De Telegraaf

KIM MOELANDS
WEERLOOS

THRILLER

Over het boek

Naomi van Heest heeft het helemaal gehad met mannen. Ze laat zich dan ook slechts met moeite overhalen door haar beste vriendin Sonja om weer eens een avond flink uit te gaan.

Zodra ze de discotheek binnenstapt, ziet ze een onweerstaanbaar aantrekkelijke man met donkere krullen en ijsblauwe ogen die haar gevangenhouden. Ontsnappen is onmogelijk. Geheel tegen haar principes in gaat ze met hem mee.

De intense chemie tussen hen vertaalt zich in een meer dan bevredigende vrijpartij en vanaf dat moment zijn Naomi en Stefaan onafscheidelijk. Maar wie is Stefaan en wat wil hij van haar? Hij trekt aan en stoot af, gaat grenzen over die hij zou moeten respecteren en lijkt letterlijk haar gedachten te kunnen lezen.

Toch blijft Naomi doof voor de waarschuwingen van haar vriendin Sonja en ze laat zelfs toe dat Stefaan een wig drijft tussen hen. Wanneer eindelijk de schellen van Naomi's ogen vallen, is het te laat om zich nog te kunnen ontworstelen uit Stefaans ijzeren greep...

Over de auteur

Kim Moelands schreef naast *Weerloos* en de twee autobiografische romans *Ademloos* en *Grenzeloos* de veelgeprezen thriller *Verdieping X*. In mei 2014 verschijnt haar nieuwe thriller; het eerste deel in de *Zeven zonden*-serie.

Van dezelfde auteur

Ademloos
Grenzeloos
Verdieping X

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

KIM MOELANDS

WEERLOOS

A.W. Bruna Fictie

© 2010 Kim Moelands
© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

Omslagbeeld

© Hayden Verry / Arcangel Images

Auteursfoto

Keke Keukelaar

Visagie & styling

Ronald Huisinga

ISBN 978 94 005 0337 3

NUR 332

www.kimmoelands.nl

Voor Jan

*Het leven is het enige boek
Dat je nooit uit kunt lezen
En met jou, lieve Jan
Staat elke nieuwe pagina
Garant voor een bestseller*

*I don't know just what I should do
Everywhere I go I see you
You know it's what you planned, this much is true
What I thought was beautiful, don't live inside of
you anymore.*

Guns N' Roses – Street of dreams

Deel I

Ik kom eraan. De ene voet voor de andere. Het grind knerpt onder mijn schoenen. Een steentje spat weg. Hoor je me al? Voel je me al? Je kijkt niet achterom. Ik vergeef het je. Ik ben vlak achter je. Er verschijnt kippenvel op je huid. Je denkt dat het een briesje is dat kietelt in je nek. Maar het is mijn adem die je zachtjes tegen de haren in strijkt. Nog even en dan ben je eindelijk van mij. Ik heb lang op je moeten wachten. Erg lang. Maar het was het waard. Elke seconde, elke minuut. We hebben tijd genoeg om de schade in te halen. Het gaat om kwaliteit, dat ben je wel met me eens, toch? Jouw lijf tegen het mijne. Kolkende passie, aangejaagd door het ritme van ons hart.

Zeg eens eerlijk, je hebt altijd het gevoel gehad dat er iets ontbrak in je leven, hè? Je gevoel klopt. Die ontbrekende schakel ben ik. Helemaal voor jou. Jouw speld in de hooiberg waar we samen in gaan duiken. Kriebelende sprietjes tussen je tenen. Ragfijn zonlicht op je gezicht. Als een filter dat alle

oneffenheden wegneemt. Een gouden gloed twinkelt in je ogen. Je bent zo mooi. Zo mooi en helemaal van mij. Altijd al geweest. Bijna kan ik de passie met je delen, als de schone lakens in mijn bed. Gewassen en gesteven, speciaal voor jou. Als niets is wat het lijkt, gaan lijken over niets. Ja, dat is een doordenkertje, hè. Zie ik je nou fronsen? Een rimpel van onwetendheid tussen je mooie ogen. Dat geeft niet. Er is nog zoveel dat je niet snapt, nog zoveel dat ik je moet leren en vertellen. Het komt allemaal goed. Vertrouw me maar. Soms is pijn onvermijdelijk, maar ik verzorg de blaren waar je op moet zitten. Ik koester ze tot ze weer zijn geheeld. Ik geef zoentjes op je mooie roze velletje, kwetsbaar en teer. Van weerloos naar weerbaar, maar dat gaat niet zonder slag. Je zult mijn stoten voelen tot je me daadwerkelijk hoort. Tot je aan een half woord genoeg hebt om mij te begrijpen. Ik voel de opwinding in mijn lijf. Opgekropt tot een bal die ik je ga toespelen. Kun je vangen? Je mag grijpen met beide handen. In het begin. Later wordt het moeilijker. Maar wie dan leeft, wie dan zorgt. Ik ben de kans die je niet zult missen. Daar zorg ik persoonlijk voor. Ik kom eraan...

I

Ik kijk op de klok. Kwart voor tien. Shit! Over een kwartier staat Sonja al op de stoep. Mijn donkere haar piekt alle kanten uit, behalve de goede, ik heb dringend make-up nodig en wat moet ik in godsnaam aan? Broek, jurk, rokje? Het is al eeuwen geleden dat ik mijzelf naar een kroeg heb gesleept. De laatste mode? Geen idee. Sinds Paul me heeft laten zitten voor een sletje van zijn werk, heb ik het helemaal gehad met mannen. Klaar, over, uit. Wie heeft verzonnen dat een vrouw een man nodig heeft? Ik niet. Onbetrouwbare, egoïstische klootzakken zijn het. Deze stellige overtuiging is al een halfjaar lang mijn beste maatje. Slobbertruien en make-uploosheid zijn het helemaal! Overmatig chocoladegebruik ook trouwens. Lang haar is onnodige ballast.

Sonja trok slechts haar rechterwenkbrauw op toen ik een paar weken geleden gekortwiekt aan haar deur verscheen. Zwijgend sleurde ze me naar binnen, duwde me op de bank en trok een fles wijn open. Ze gaf me haar grootste, tot de

rand gevulde wijnglas en ging tegenover me zitten. Nog steeds geen woord. Toen ik ademhaalde om het gesprek te openen was haar reactie: ‘Kop houden en opdrinken. Pas dan gaan we praten.’ Haar dreigende blik liet geen ruimte voor eigen inbreng. Als een gehoorzaam kind dronk ik het glas achter elkaar leeg. ‘En nog één.’ Ze schonk me bij en ook dit glas goot ik braaf naar binnen. Een aangename duizeling nam vrijwel meteen bezit van mijn hoofd.

‘Zo, aan je rode konen te zien ben je nu voor rede vatbaar, Naomi van Heest,’ begon ze haar betoog. ‘Dit kan zo niet langer. Wat Paul je heeft geflikt is ontzettend klote, maar vind je zelf ook niet dat het na zes maanden tijd wordt om door te gaan met je leven en je weer als vrouw te gaan gedragen? Je bent tien kilo aangekomen, kleedt je als een zwerver en kijkt alsof je je laatste oortje hebt versnoept. Dat is die man echt niet waard. Ik wil, nee ik eis, dat de zombie die bezit van je heeft genomen nú vertrekt. Ik wil mijn beste vriendin terug, vandaag nog.’

Ik keek naar de grond als een kind dat een standje krijgt. Ik zou met goede argumenten Sonja’s betoog om zeep kunnen helpen. Ik was alleen even vergeten wat die goede argumenten ook alweer waren. Met moeite tilde ik mijn hoofd op in een poging Sonja opstandig in de ogen te kijken. Het lukte me niet om te focussen. Ze tetterde maar door en ik ving wat flarden op. Fitness... shoppen... mannen... goeie beurt nodig... Tot overmaat van ramp vielen mijn hormonen haar ineens bij en schoten rücksichtslos gaten in mijn zorgvuldig opgebouwde defensie. Seks, seks, seks! schreeuwde mijn verwaarloosde lichaam.

‘Oké, oké,’ mompelde ik zwakjes tegen de vrouw die ik al ken sinds de kleuterschool. Haar venijnige blik maait mijn

verweer in één klap onderuit. Ik capituleer en doe Sonja allerlei beloftes waar ik zeker weten morgen spijt van heb. Evenals van de kater die morgenochtend ongetwijfeld het bed met me deelt...

Eén van de beloftes die ik Sonja gedaan schijn te hebben, is dat we een avond gaan stappen. En daarom sta ik nu als een zenuwachtig pubermeisje voor mijn klerenkast. Mijn keus valt uiteindelijk op een soepel ogend zwart jurkje. Net boven de knie, laag decolleté. Ondanks de maartse kou besluit ik er geen panty bij te dragen. Blote benen zijn seksyler en dan hoeft ik ook niet bang te zijn voor ladders. Ik bekijk het jurkje nog eens kritisch. Het ding is al zeker een jaar niet van stal gehaald. Ben benieuwd of ik er nog inkom. Na wat onhandig gekronkel lukt het nog ook. Nu de rits nog dicht zien te krijgen. Op het moment dat ik zuchtend en steunend een poging waag, gaat de bel.

‘Ik geloof dat ik precies op tijd ben,’ zegt Sonja. Ze ziet er prachtig uit. Haar lange blonde krullen vallen luchtig rond haar knappe gezicht. Het ultrastrakke rode jurkje accentueert een taille waar een wesp nog jaloers op zou zijn. Automatisch span ik mijn buikspieren wat strakker aan.

‘Keer me uw achterkant maar even toe, dan zal dokter Sonja dit open ruggetje eens even vakkundig sluiten.’ Ik draai me om. ‘Uitademen zo ver je kunt en dan adem inhouden,’ is het bevel als we vastlopen op een moeilijk punt. Bingo! Het verlossende zipgeluid klinkt me als muziek in de oren.

‘Laarzen of pumps?’

‘Pumps, definitely,’ is haar kordate antwoord. ‘Die prachtige enkels mag je niet verstoppen, meid.’

Vol overgave duikt Sonja in mijn beautycase. Binnen een

kwartier heeft ze me vakkundig opgemaakt, constateer ik als ik tevreden in de spiegel kijk. Wow, ben ik dat? De oogschaduw geeft mijn groene ogen extra glans, de gloss geeft me lippen om te zoenen.

‘Hoe doe je dat toch?’ zucht ik. ‘Ik kan nog geen poederkwast fatsoenlijk vasthouden.’

‘Ach, als kind kon ik al heel goed binnen de lijntjes kleuren,’ is Sonja’s antwoord. ‘Great boobs, babe!’ laat ze er goedkeurend op volgen.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik me een stuk beter voel dan ik in tijden heb gedaan. Sexy, vol zelfvertrouwen. Wat een kloddertje hier en een kloddertje daar al niet kan doen.

‘Beetje gel in je haren en dan bel ik een taxi.’

‘Let’s rock-’n-roll!’ roep ik enthousiast tegen mijn spiegelbeeld.

De taxi stopt voor discotheek Derrick. Terwijl Sonja de chauffeur betaalt, stap ik vast uit. Bij de deur staat een indrukwekkende portier.

‘Lekker hapje!’ fluistert Sonja in mijn oor. ‘Ik ben geen fan van Marijke Helwegen, maar in een van haar lijfspreuken kan ik me helemaal vinden. Lipjes getuit en borstjes vooruit, Naomi!’ Ze geeft me een speelse tik op mijn kont terwijl ze verleidelijk met haar lange wimpers naar de portier knippert. Ik volg haar naar binnen. Met lood in mijn schoenen beklim ik de trap die naar de garderobe leidt. Na het afgeven van mijn jas schuifel ik achter Sonja aan verder naar binnen. Het is druk, afgeladen met dertigers. Ik voel me ongemakkelijk, mijn zin om weer eens flink te dansen is ineens een stuk minder. Het lijkt al een eeuwigheid geleden dat ik me in een dergelijke uitgaansgelegenheid heb begeven. Paul was

niet zo'n dansfreak, dus vanaf het moment dat we een setje waren, liet ik de discotheken links liggen en verruilde ze voor restaurants. Na onze breuk voelde ik geen enkele behoefte om me weer net als vroeger in het uitgaansleven te storten. Sonja's herhaalde pogingen om me mee te krijgen, wees ik vriendelijk doch resoluut af. 'Dat massale hoeft voor mij niet meer, Son.' Tot vandaag kwam ik daar mee weg, al was het onder protest. Nu moet ik er toch echt aan geloven.

'Hier, dit maakt je vast wat losser.' Sonja duwt een glas wijn in mijn handen. Ze beweegt heupwiegend op de muziek en zingt vals mee. Ik probeer haar voorbeeld te volgen, maar verder dan een houderige poging kom ik niet. Mijn lijf zit op slot. Ik neem een paar flinke slokken van de wijn. De zurige smaak vult mijn mond en doet mijn smaakpapillen samentrekken. Deze bocht zou op een wijncursus niet door de keuring komen.

Verlangend denk ik aan de heerlijke chardonnay die ik thuis koud heb staan en die ik nu onder het genot van een dvd'tje op de bank had kunnen opdrinken. Sonja geeft me een bemoedigende por. 'Beetje doordrinken, dan ga je het vanzelf leuk vinden.' Ik zet het glas aan mijn lippen en Sonja is alweer op weg om een nieuwe te halen.

Ik probeer uit mijn ei te kruipen en laat mijn ogen door de ruimte gaan, scan van links naar rechts, van voor naar achter. De dansvloer is klein en overvol. Een discobol die erboven hangt schittert kleuren over de dansende mensen, verder is het schemerig. Eighties- en nineties-muziek verspreidt nostalgie.

Als vanzelf blijven mijn ogen hangen, ergens links in de hoek. Ogen zo blauw als ijs staren terug. Recht in de mijne.

Alles vervaagt, ik zie alleen nog hem. Logisch verstand ver te zoeken. Dit is zo'n gevoelsdingetje waar ik zo'n hekel aan heb. Mijn mondhoek begint te trillen. Hij vertrekt geen spier, hij kijkt alleen. Zijn ogen doorboren me, snijden door me heen als een scherp mes door zachte boter. Ik ben weerloos, kan niet anders dan verdrinken in die blik. Een elektrische schok schiet door mijn buik, mijn benen voelen aan als pap.

Heb ik dan niks geleerd? Ik haatte mannen toch na Paul? Waarom reageert mijn lijf zo sterk op deze man met zijn hypnotiserende ogen? De mix van ongrijpbaarheid, een tikje stoer met een trieste ondertoon heeft een onweerstaanbare aantrekkingskracht op me. Wie zit er achter die blauwe muur van afstandelijkheid?

I want to know how does it feel

Behind those eyes of blue

Zanger Paul Carrack verwoordt precies wat ik denk. Wie ben jij, vreemde man, wat speelt zich af in je hoofd? En waarom wil ik dat in vredesnaam weten? Op de dansvloer pakken verliefde stelletjes elkaar innig vast. En ik sta daar maar. Kan me niet bewegen, alleen maar kijken. Eindelijk laten zijn ogen de mijne los. Ik zucht van opluchting. Struikelend loop ik in allerijl naar de wc's.

Sonja komt net aanlopen met twee nieuwe glazen wijn als ik haar voorbischiet. Ze kijkt verbaasd, maar laat me gaan als ik afwerend mijn hand opsteek. Ik bereik het toilet zonder kleerscheuren en verover een plekje bij de overvolle wasbakken. Ik plens ijskoud water in mijn gezicht om tot mezelf te komen. Ik huiver. Shit, mijn mascara. Proefondervindelijk waterproof, constateer ik opgelucht als ik mezelf in de spiegel aankijk. Ik prijs Sonja in stilte. 'Adem in door je neus, uit door je mond,' spreek ik mezelf toe. Ik krijg me-

zelf weer een beetje onder controle. ‘Zennnn,’ fluister ik. De vrouw naast me kijkt me bevreemd aan en trekt haar wenkbrauwen op.

Je ogen hebben die van mij gevonden. Ik observeer je reactie. Ik ben tevreden met wat ik zie. Meer dan tevreden. Je kunt je ogen niet van me afhouden. Ik kijk je doordringend aan. Je huivert, ik heb het wel door. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes maar houd je blik gevangen in de mijne. Nu heb ik je blik, straks heb ik jou. Helemaal. Ik ga je veroveren, verleiden, zoals nog nooit een man heeft gedaan. Je zult geen weerstand kunnen bieden. Je lichaam verlangt naar aanraking, naar contact. Je straalt het uit. Als was in mijn handen, als honing zo zoet. Ik lik langzaam over mijn lippen, ik proef je al bijna op mijn tong. Ik kreun zachtjes. In gedachten woel ik door je korte donkere haar dat net lang genoeg is om stevig beet te pakken in het vuur van de strijd. Want het zal vonken en knetteren tussen ons. Je ogen staren nog steeds in de mijne. Een tikkeltje onzeker. Vind je jezelf te dik? Ben je bang om je te laten gaan? Dat hoeft niet. Ik laat je angsten verdwijnen. De lege plekken in je ziel vul ik helemaal op met

mezelf. Ik ga je laten krijsen van genot, sidderen van geluk. Ik zal je boeien, je aandacht vasthouden. En dan, klik. Zonder dat je het zelf weet ben je geketend, voor het leven. Mijn handtekening in je ziel gekrast. Na vanavond wordt alles anders. Voor jou, voor mij. Je slaat je ogen neer. Het geeft niet. Je loopt weg, vlucht. Denk je. Maar ontsnappen kan niet meer. Op het moment dat je in mijn blikveld verscheen, was het al te laat. Toen je geboren werd, stond onze gezamenlijke toekomst al vast, opgetekend in de sterren. Niemand kan dat verhinderen. Je bent van mij, altijd al geweest. Het lot heeft dat bepaald.

2

Met opgeheven hoofd verlaat ik het toilet. Ik heb Sonja gelukkig snel weer gevonden. Uit mijn ooghoek zie ik dat de plek waar de onbekende man zojuist stond leeg is. Opgelucht haal ik adem. Beter zo. Sonja is maar vast begonnen aan mijn glas wijn.

‘Wat was dat nou?’

‘Ach niks, vlaag van verstandsverbijstering.’

‘O nee, Naomi, zo makkelijk kom je er niet mee weg. Je rent niet zomaar als een kip zonder kop naar de wc.’ Sonja kijkt me quasistreng aan.

Ik laat mijn blik vluchtig rondgaan. Ja, hij is echt weg.

‘Ik zag een zeer interessant creatuur,’ antwoord ik Sonja’s vragende blik. Een grote grijns verschijnt op haar gezicht.

‘Ha, ik wist wel dat hiernaartoe gaan een goede zet was. You’re back! En bedankt, Sonja...’ laat ze erop volgen. ‘Daar moet onmiddellijk op gedronken worden.’ Ze vertrekt weer naar de bar.

Stiekem ben ik toch enigszins teleurgesteld dat ik die geheimzinnige vreemdeling nergens meer kan ontdekken. Sonja geeft me iets te ruig een nieuw glas wijn aan. De schade blijft beperkt tot een golf over mijn hand.

‘Woeps, sorry!’

‘Geeft niet.’ Ik steek proostend mijn glas in de lucht en neem een grote slok. De wijn begint eindelijk een ontspannend effect op me te krijgen. ‘Ik heb wel zin om te dansen, jij?’ Ik kijk Sonja vragend aan.

‘Let’s dance!’ Sonja drinkt gehaast haar glas leeg.

Als twee enthousiaste pubers begeven we ons naar de dansvloer. De aangename wijnroes die me altijd overvalt als ik te snel drink, laat me ook nu niet in de steek. Met een gelukzalige glimlach op mijn gezicht beweeg ik op de muziek. Ik zing zachtjes mee en draai wat met mijn heupen die het afgelopen halfjaar veel te weinig zijn gebruikt. In gedachten steek ik een middelvinger op naar Paul. Lul! Allemaal jouw schuld. Sonja werpt me een triomfantelijke blik toe. Ik ben haar dankbaar. Het was inderdaad een goed idee om uit te gaan.

Ineens voel ik iemand achter me. Een lichaam drukt brutaal tegen mijn achterste en beweegt mee met het mijne op het ritme van de muziek. Sonja reageert gelijk en komt in gevechtshouding op me af snellen. Ik steek snel mijn duim omhoog om aan te geven dat het goed is. Ik heb geen behoefte om klappen uit te delen of zelfs maar te kijken wie zich zo aan me opdringt. Ik weet dat hij het is. Hij is terug.

‘Mag ik deze dans van u?’ Zijn zwoele stem klinkt in mijn oor, een mooie diepe bas, met een rauwe ondertoon. Zijn adem kriebelt in mijn hals en trekt een spoor van kippenvel over mijn huid. Een aangenaam gevoel golft door mijn buik.